

Nu er tijd is

waar de dalbeek stroomt
zingen al deze stenen:
de wilde kers bloeit

Onitsura, 1661-1738

weinig te hebben,
maar deze grote vrede
– en deze koelte

Kobayashi Issa, 1763-1827

Renga

Henk van der Werff, Hoogland/Amersfoort
Simon Buschman, Zuid-Spanje, Islantilla

lenteregen
onbewogen staart de kat
naar passanten

*samen langs zee – het wordt eb
hoog de zon – de vloedlijn droogt*

jutterspaadje
met de zeewind in het haar
keert ze terug

*ooit stevig aan moeders hand
neuriënd – ieder voor zich*

dagen, eindeloos
ze plukt bloemen uit de slootkant
voor thuis, op tafel

*nog even het maanlicht zien
dan de gordijnen sluiten*

* * *

op de rand van slapen
de vertrouwde geluiden
van de nacht

*en wat je óp doet schrikken:
twee F-zestiens in duikvlucht*

Henk van der Werff: Tijdens het schrijven van de renga 'Nu er tijd is' ging het voor mij steeds meer de richting op van mijn jeugd waar ik de ideeën vandaan haalde.

Mijn beginhaiku verwoordt het tijdloze dat je nog als kind ervaart – het is lente, er is nog tijd genoeg om niets te doen. In de vervolghaiku's komt langzaam het vergroten van je wereld aan de orde, eventueel aan moeders hand.

Een jutterspaadje: als kind is dit spannend want je hebt geen idee waar het naar toe leidt. Maar wanneer je ziet dat een bekende daar na een heerlijke wandeling uit terugkeert, wordt het spannend om zelf te onderzoeken wat daar is.

Wát je eveneens ervaart op zo'n dag uit je jeugd: uiteindelijk is er altijd weer de slaapkamer met de maan en zijn er de vertrouwde geluiden in de veiligheid van het huis van waaruit je weer nieuwe ontdekkingen kunt doen.

De afsluitende strofe laat zien dat er dan nog altijd onverwacht gebeurtenissen op kunnen duiken waar je mee om moet leren gaan.